

gælder, at den langsomme Tilegnelse og Fordybelse i Enkelthederne er den sikre Vej til Kultur og virkelig Dannelse.

Mellem alle de mange forskellige Slags Kvinder i Alderen fra 13 til 50, som mødtes paa Tegneskolen, var der naturligvis adskillige, som ikke forstod et saa ideelt anlagt Menneske som Fru Klein, der ikke lod det bero ved den praktiske og haandværksmæssige Uddannelse, men gennem udviklende og lærerige Samtaler søgte at vække Elevens Sans for Kunsten i alle dens Grene, ligesom der ogsaa ved kunsthistoriske og anatomiske Foredrag om Aftenen gaves Eleverne Lejlighed til at lægge et bredere Grundlag for deres Arbejde.

Skønt vi Mennesker trods vor høje Kultur endnu ikke har formaaet at frigøre os for den Urfølelse, som i alt, hvad den ikke forstaar, ser noget fjendtligt, turde det dog være klogest at gaa rask mod Fjenden og undersøge det uforstaaelige! Saaledes gik det ogsaa mig overfor Fru Klein.

Jeg, som ikke kendte til Skolegang, fordi jeg i mit Hjem havde faaet privat Undervisning, nærede kun frimodig Hengivenhed for den, der var min Lærer; derfor undrede det mig at høre Eleverne omtale Fru Klein med Ængstelse, ligesom det ogsaa undrede mig i hendes Ansigt undertiden at træffe et fremmed og uforstaaeligt Udtryk, som naar hun f. Eks. stod stille foran et af Bordene, hvorved der som Regel sad 3 à 4 Elever, og fæstede sine fjerntseende Øjne paa os med den Virkning, at Mundene, der ellers havde let ved at løbe, tav stille, og vi blev saa underlig flittige allesammen. Ved nærmere Undersøgelse kom jeg imidlertid til det Resultat, at hun slet ikke saa paa os, men var langt borte i fjerne Egne, i et helt andet Land end det, hvor vi sad og pjankede — et Land, hvor der var smukt og godt at være. —

Og jeg tror, at jeg saa rigtigt, thi naar hun vejledte os, hver enkelt for sig, og mærkede, at der var Øre for, hvad hun sagde, da blev de fjerne Øjne nærværende, og hun førte os ind i en Verden af Skønhed, hvor de fleste af os vist aldrig havde været.

Hun rettede os ikke tørt og skematisk, men ved Hjælp af Sammenligninger og Billeder hentede fra Kunstens andre Lejre. Saaledes sagde hun engang, da mine Streger, der var plumpe og tykke, ikke tiltalte hende: »Nej, Linien skal være saa fin og let, som Digteren Ingemann udtrykker det saa smukt i Salomons Sang paa Højene: »Dine Lemmers Skygerids undflyer Kunstnerens Hænder.« Hvor jeg holdt af de Timer og hele den Tid paa Tegneskolen!

At Ægteparret Klein havde været Ledere i

Kvindebevægelsen, eller at der overhovedet var noget, der hed Kvindesag, var jeg aldeles uvidende om den Gang, men at de havde Interesse for de unge Kvinder, baade hvad deres Uddannelse og Udvikling angik, fik vi jo tidt Beviser paa.

At der foruden Arbejde ogsaa trængtes til Fornøjelse, forstod de saa godt, som om de selv havde haft Børn.

Vi Elever syntes en Gang, at vi trængte til at more os, og efter adskillig Vrovlen frem og tilbage og efter forskellige Forslag, blev der vedtaget to at vælge imellem. Det ene var Bal med Herrer fra teknisk Skole, der skulde inviteres af os; det andet var Karneval, hvor vi Pigebørn selv skulde agere Herrer. Der blev dannet en Komité og udvalgt to Ordførere, som skulde forebringe Sagen for den høje Domstol. Ordførerne, hvoraf jeg var den ene, nægtede imidlertid at støtte det første Forslag, som heldigvis ogsaa straks blev forkastet af Hr. og Fru Klein, hvorimod de straks blev enige om at give Tilladelse til det andet.

Dette blev altsaa Skolens første Karneval, og det gentoges derefter hvert Aar i en længere Aarrække. Det var ikke nok med at vi fik Tilladelsen til denne Fest, men Hr. og Fru Klein var mageløse til at yde os Hjælp i enhver Henseende. De svævede ikke som en Guddom over Vandene, men skænkede os virkelige materielle Goder i Form af Forfriskninger og Belysning, og ikke en Gang hermed lod deres Elskværdighed sig nøje, men selveste Fru Klein forputtede sig i en Munkekutte, og dannede sammen med sin Niece vort 4-hændige Orkester.

Saaledes var hun, den for saa mange saa uforstaaelige og fjerne Fru Klein, der dog i Hjertet havde saa stor Kærlighed til den unge, fremadstræbende Kvinde.

Asta Frisch.
Elev 355.

Kvinder i Familieretskommissionen.

—o—

I Sverige har man valgt Emilia Bromé og i Norge Højesteretsadvokat Elise Sem til Medlem af henholdsvis den svenske og den norske Afdeling af Kommissionen for ensartet skandinavisk Familieret. —

Hvornaar bliver en Kvinde Medlem af den danske Afdeling?

